

Arrest

**nr. 58 902 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat M. VERSWIJVER, loco advocaat N. VERBEKE, en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 23 december 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt bij haar aanvraag d.d. 01.12.2009 acht arbeidscontracten voor die gedateerd werden op 01.04.2010, er kunnen hier dan ook ernstige bedenkingen worden bijgemaakt (de contracten worden vermeld in de inventaris van de aanvraag d.d. 15.12.2009). Wat er ook van zij, deze acht arbeidscontracten vertegenwoordigen in totaal 30,5 arbeidsuren. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) De voorgelegde arbeidscontracten, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 9,48 euro bruto per uur voor 30,5 uur werk per week wat omgerekend 1252,94 euro bruto per maand geeft, kunnen bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, werkwilgig is, een woning huurt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

1.3. Op 23 december 2010 wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 18/10/2010, wordt aan (A.T.F.D.) (V) + :

(…)van KAAPVERDISCHE EILANDEN nationaliteit, (…) het bevel gegeven om uiterlijk op 22/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien

einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing aangezien er in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster betoogt onder het kopje “II Motieven” in haar verzoekschrift als volgt:

N.a.v. de Instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, diende verzoekster op grond van 2.8.B een regularisatieaanvraag in.

Zij kwam immers voor een regularisatie op grond van dit criterium in aanmerking. Zoals aangetoond aan de hand van de bijlagen die bij haar regularisatieaanvraag werden gevoegd was het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd.

Dit wordt ook niet door tegenpartij betwist. Het bestaan van haar duurzame lokale verankering in België is een vaststaand feit. Verzoekster verblijft sinds 31.03.2007 ononderbroken op Belgisch grondgebied. Daarnaast heeft ze, zoals de instructie voordraagt, een arbeidscontract voorgelegd. Verzoekster kon makkelijk aan de hand van dienstencheques tewerkgesteld worden bij een aantal werkgevers. Met al deze werkgevers werden aparte contracten voorgelegd als bewijs van haar zekere, gegarandeerde toekomstige tewerkstelling als poetsvrouw voor het bedrijf Assist At Home. Tegenpartij maakt er gewag van dat bij deze verschillende arbeidscontracten ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt. Dit is in geen geval zo. Om deze beweringen van tegenpartij te weerleggen, voegt verzoekster een arbeidsovereenkomst toe die door Assist At Home wordt voorgelegd. Tevens voegt verzoekster als bewijs van vertrouwen en engagement van haar toekomstige werkgever het begeleidend schrijven aan haar advocaat. Wat betreft het wettelijk minimumloon kan er uit dit schrijven en bijkomende arbeidsovereenkomst glashelder worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk een minimum loon van 1.545 € bruto maandelijks zal worden gegarandeerd. Wat betreft het minimumloon, wenst verzoeker op te merken dat dit loon als minimum makkelijk kan worden aangepast. Hoewel de hoogte van het loon wordt overeengekomen door werkgever en werknemer en een essentieel bestanddeel uitmaakt van de arbeidsovereenkomst omdat er een wilsovereenstemming is, dient de minimumloonschaal in aanmerking te worden genomen (Arbh. Brussel 20 mei 1981, Med. VBO 1981, 3730); deze wetgeving is van openbare orde en van dwingend recht; CAO nr 43 van 2 mei 1988 gesloten in de Nationale Arbeidsraad betreffende de waarborg van een minimummaandinkomen is van toepassing op de arbeidsovereenkomst die door verzoekster werd bijgevoegd om een regularisatie op grond van criterium 2.8.b mogelijk te maken. Essentieel was dus een toekomstige tewerkstelling; de hoogte van het loon zou nog aangepast worden. Dit blijkt duidelijk uit het aanvullende arbeidscontract.

Door verzoekster de regularisatie op grond van de niet uitgewerkte berekening van het minimumloon te weigeren, schendt tegenpartij het zorgvuldigheids - en vertrouwenscriterium als beginsel van behoorlijk bestuur.

In geval van twijfel had de Commissie van Advies voor Vluchtelingen verzoekster makkelijk kunnen oproepen om de noodzakelijke toelichting te verschaffen bij de acht arbeidscontracten die zij voorlegde om te bewijzen dat zij wel degelijk een garantie had op toekomstige tewerkstelling. Zoals het bij het dienstencheque systeem immers gebruikelijk is, zou verzoekster bij verscheidene werkgevers gaan poetsen, vandaar de verscheidene, meer bepaald acht arbeidscontracten die werden bijgevoegd.

Dit gebeurde echter niet.

De ratio legis van de instructies en het vademecum dient op het voorplan te komen: essentieel is dat verzoekster niet ten laste komt van de Belgische Staat, maar in haar eigen onderhoud kan voorzien. In casu zou verzoekster meer verdienen dan het wettelijk leefloon en dus niet in aanmerking komen voor een leefloon.

Daarenboven is tegenpartij niet bevoegd is om de geldigheid van een arbeidsovereenkomst te beoordelen. Krachtens artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek behoren geschillen in verband met arbeidsovereenkomsten, inclusief geschillen over de geldigheid, tot de volstreckte bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.”

3.2. De Raad leidt uit voormeld betoog net als verwerende partij af dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

3.7. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

3.8. Verzoekster was op de hoogte van de voormelde voorwaarden aangezien zij blijkens het administratief dossier op 30 november 2009 een *“Typeformulier regularisatieaanvraag”* invulde waarin zij het volgende aankruiste:

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*
  - *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
  - *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
  - *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*

- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)*

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt bij haar aanvraag d.d. 01.12.2009 acht arbeidscontracten voor die gedateerd werden op 01.04.2010, er kunnen hier dan ook ernstige bedenkingen worden bijgemaakt (de contracten worden vermeld in de inventaris van de aanvraag d.d. 15.12.2009). Wat er ook van zij, deze acht arbeidscontracten vertegenwoordigen in totaal 30,5 arbeidsuren. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) De voorgelegde arbeidscontracten, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 9,48 euro bruto per uur voor 30,5 uur werk per week wat omgerekend 1252,94 euro bruto per maand geeft, kunnen bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”* Dit vormt de door verzoekster bekritiseerde passage van de bestreden beslissing.

3.10. De Raad stelt vast dat de bovenvermelde berekening steun vindt in het administratief dossier waarin zich de acht arbeidscontracten van verzoekster bevinden met aanduiding van de te presteren uren per week en met aanduiding van het bruto uurloon. Verwerende partij maakt blijkens de eerste bestreden beslissing wel *“ernstige bedenkingen”* bij het feit dat er acht arbeidscontracten worden neergelegd maar weerhoudt finaal deze arbeidscontracten niet omdat verzoeksters brutoloon neerkomt op *“1252,94 euro bruto per maand”* terwijl het *“wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro.”* De Raad stelt vast dat verzoekster noch de berekening door de verwerende partij van haar maandelijks brutoloon betwist noch de vaststelling door de verwerende partij dat in haar geval het wettelijk minimumloon 1387,49 euro bedraagt. Aangezien noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij twijfel heeft geuit aangaande het maandelijks brutoloon dat verzoekster verdiende op grond van de acht overgelegde arbeidscontracten ziet de Raad niet in waarom verzoekster diende opgeroepen te worden door de *“Commissie van Advies voor Vluchtelingen”*.

3.11. Verzoeksters betoog is gans geënt op een toekomstige tewerkstelling waarbij ze verwijst naar bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Het betreft een model van arbeidsovereenkomst opgesteld tussen verzoekster en haar werkgever op 24 december 2010 en een schrijven van 28 december 2010 van de heer P.M. gericht aan de raadsman van verzoekster. Deze stukken dateren derhalve van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die haar niet ter kennis stonden op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing getroffen werd.

3.12. Verzoekster gaat er van uit dat de verwerende partij aan de hand van de overgelegde stukken er diende van uit te gaan dat haar arbeidscontract in de toekomst zou aangepast worden, doch dit blijkt nergens uit. Het argument van verzoekster dat in deze dient rekening gehouden te worden met het wettelijk minimumloon, maakt niet dat de optelsom van de feitelijke bedragen die voorkomen op de verzoekster neergelegde arbeidscontracten gelezen dienen te worden als 1387,49 euro. Uit het gestelde in punt 3.8 blijkt duidelijk dat het voorleggen van een arbeidscontract vereist wordt *“dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Indien zoals in casu het geval is de arbeidscontracten feitelijke bedragen vermelden waarvan de optelsom zich situeert onder het bedrag van het minimumloon acht de Raad het geen schending van de in het middel opgeworpen beginselen dat de verwerende partij op basis hiervan concludeert dat de voorgelegde arbeidscontracten niet kunnen weerhouden worden.

3.13. Verwerende partij stelt in de eerste bestreden beslissing niet dat de arbeidscontracten niet geldig zijn doch wel dat ze niet weerhouden kunnen worden in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien ze niet voorzien in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Net zoals het de verwerende partij niet toekomt de geldigheid van de voorgelegde arbeidscontracten te gaan beoordelen komt het haar evenmin toe de voorgelegde arbeidscontracten te gaan herkwalficeren. Dit komt enkel de arbeidsrechtbank toe.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA